

משהו מבאר שבע...

הנה חלף עבר השלג. אולם טרם נשכח ויש המשיחין בו מעת לעת לטובה או לרעה. אכן, לשלג כזה כא- שר ירד בנגב - לא ציפו כלל. ההעלה מישהו בדעתו כדבר הזה? כל שראה את באר-שבע במעטה לבן - דימה בנפשו שהנה כבר סיבירי פרוש לפניו. בולט היה מראשו של בית-העלמין המושלמי. כל קבר ולו פרוה לבנה, והנה ליד המצבות הזוקר לו, מבטית ומאיים על הסביבה, דוד זפת ענק בארובתו השחורה, שאותו יום עזבוהו פועלי הכביש לאנחות.

כלום את הנזלת תחפש שם? לא נתן דעתו לדברי ומסופקני אם הבין שמץ דבר עד אשר הכריו: "גריפה!" ופיטרני בכמה גלולות.

השבה לאל שלא הרבה להטרידנו ועדמהרה הקיץ הקץ על השלגים, הכפור, הטחב והבוץ ועל כל אותם החליים והפגעים הרעים - הנזלת, השיעול השפעת הנטפלים לבריות - רחמנא ליצלן, וכי יצאה החמה מגר- תיקה, המה רחובה הראשי של באר- שבע מרוב אדם אשר פרץ החוצה כאר-

עם הפשרת השלג, גבר הבוץ דחוס וחלקלק. בכמה רחובות בעיר היה צורך לספס ממש על הקירות. ולכן, אין פלא בדבר אם בלילות אפלה, די כי יסח אדם דעתו מן הבוץ ומיד ימעה, ישע בתוכו כהלכה. היה הכפור עז ביותר. קפאו העצמות וכמעט שהצמיחו איזוב עליהן. לא היה אדם שהוציא חוטמו מכתלי ביתו, לבד מכמה חיילים ואר- רחים שישבו בצוהתא במעט בתי-הקפה ולגמו משקה להחם. זאת ועוד, אם בקיץ, כל שהתאחה ל"סינימה באלאש", עלה על גג קפה "כסית" ומשם חזה בסרט המוצג, הרי בחורף רבים הם הדואבים על כך שנמנע מהם לבקר את הקולנוע באשר אין לו גג.

אך אילו היה די בכל המועקה הזו - אזי מה טוב! אלא שבינתיים הדיקה אותי הנזלת, שרדפה אחרי כל הדרך מירושלים באוכה באר-שבע, וכאן החרתה החזיקה בערפי וטלטלה אותי קשות עד אשר משכה אותי בק- צה חוטמי אל רופא מקומי, אם רומני הלז או הונגרי - טרם קבעתי מוצאו. אבל שתקיף הוא ועקש מאין כוהוהו - זאת כל אחד יודע. ומיד בהכנסי אל חדרו פקד עלי בקמצו ידיו בתנועה כלפי מעלה "בקשה תחבשי!". מס- תמא, שישב בלשוננו והתכוון, כי אתי פשט. זאת הבינתי מתנועת ידיו, "הר דוקטור, רשום בפנקס הזהיו שלי, שאני ממין זכר... ומה עלי עוד לל- בוש?". הערתי לו, עוצר בצחוקי. הוא נוכח שטעה ונבוך. אך מיד התגבר על כך ובבטחון תיקן: "גא הפשט!" ניחא, כך עוד אפשר להבין, עיקמתי שפתי. "אבל דוקטור - קר! קר מאד בחדר זה", הפלתי תחנוני בפניו וכ- הדגשתי יתר לבקשתי התעששתי והש- תעלתי חזק באותו רגע. ואילו הוא, קשחילב ואדיש צעק ממני: "אלס, אלס - אין זמן!". חששתי לעצמי ועשיתי כאמרתו. שכבתי, רועד כולי. והוא ביק לאיטו פה ושם באיזה קור- רוח למופת והקשיב לנשימתי, שכמ- עט ונעצרה. "קח אותך אופל!", קרא- תי משוע. "מה לך כי תמשש בגרלי,

וילר. "וכי מה זה? לשמירה יוצאים כאן גשם וילרים?". מופלא ותמה שאל זר שנזדמן בעיר. "לא, כי אם לקולנוע "קיק" ממהרים, לחוות ב"יק טריטה הגדולה", העמידו על טעותו איש באר-שבע, ומצוידים מלאו החופן גרעינים ובוטנים נכנסו תושבי העיר בהרחבת-הדעת לאולם. מן הצד עמד לו בעל בית-הקולנוע, בת-שחוק על שפתיו, מחליף ברכות שלום עם הקהל. ואך נתחחר לו שמלא האולם וגדוש, שפשי ידיו בלהט - משמע העסק "דופק" - הפנה גבו לקהל ונסתלק. ואנשי באר-שבע, עטופים ודחוקים איש לרעהו, רועדים מפאת צינת הלילה החזקה, להוטים היו לעלילה הגדולה שהוצגה בפניהם.

אך יש מהלכין לשמועה כי עוד

לקט מימרות

אנו בורחים מאלה שאנו שואפים לקרבתם, ומבלים לפעמים את כל החיים עם אלה שהנם אדישים לנו לחלוטין. אנו פוגים עורף לאלה שאנו רוצים לחבק בבורעותינו. אנו שותקים כשלבנו קורא להם ותובע אותם. אנו מחייכים בזמן שאנו רוצים לבכות ולילל ויום אחד... כשהם הולכים מאתנו, אנו חווים את התהום האיומה שכתגנו כמו ידיו לרגלנו, אנו נוכחים לדעת, כי רמינו רק... את עצמנו, וכי היינו לעצמנו האויבים האיומים ביותר, ואנו רואים בנזעיה, שהשעה חלפה ואין עוד כח בעולם שיוכל לסובב את מחוג השעון חזרה. באין רואים, בראש מורד, אנו מקבלים כפנת הנשמה הנסתרת את... העיוש.

השגיאות הגרועות ביותר הן אלו... שלא עשינו אותן.

הרגש הוא כמו גיציץ שעלול ליהפך ללהבה, אך אם אין מוספים עצים למדורה הוא עלול לכבות. לעומת זה יש והוא עלול להחנק ולכבות מרוב עצים, אם לא ידעת לשימם בהירות.

הרגש דינו כדיון צמת. הוא מתפתח ומתחיל לבלבב תחת מגע השמש, הרוח ורביבי הטל. הנה נפתחו הפקעים והיו לפרחים והם נותנים בושם, מעלים צבע וקסם. יום אחד אנו מגיעים אל השיא, ויום אחד אנו עוברים עליו; והעלים נסגרים ומתחילים לקמול, הפרחים נושרים ונישאים אחד אחד ברוח... הכושם מתנדף והצבע כחוריר...

ובלב נשארים רק כאב וריקנות איומה שאין למלאותה בשום רהיט בעולם.

חיי הפרפר הם יממה, אך שלל צבעיו - נצח.

האספסוף בקרקס מוחא כף בשעה שהלוחם מנצח את החיה ודמה ניגר לארץ, ואינו יודע שבאותה השעה דוקא מנצחת החיה את... האדם.

בשאננות רובץ... ההרס שלה.

אדם רגיש ועדין קל לפצוע, אך קשה לפייס.

גרזן קטן יכול לעקור יער שלם.

התבערות הגדולות טמונות ב...אמר.

האהבה הגדולה היא אלמת כ... מות.

השנה יבנה אולם קולנוע שני מושלם - עם גג! - ועוד מרבים לסטר כה- נה וכהנה על תכניות גדולות ונוצזות. ויש כי נדלק גיציץ בלב, כי אכן לא יאוחר היום ובאר-שבע תהיה מאוכלסת רוב עם ומפותחת כדבעי, ואז תגאה על היותה בירת הנגב.

תם הנברנים ממאורותיהם ליהנות מזוי וזה של שמש. השירו עיניהם לשמים התכולים בהירים, שש עליהם לבם ואני- חת רוחה נפלטה מפייהם. עתה כבר לא ידלפו התיקרות בבית.

ולעת-ערב, שמיכתם מתחת לבית-שח- יים, רצו נחפזו מכל עבר, גבר, אשה

אלך בתי הבד

יהודה הראל

הנאשם מרצה דבריו בנימה של עליונות. אין הוא קורא לבתי קולנוע בשמם. בשבילו זה "בית-העסק", או "בית הבד". למרות גילו הרך, המגיע בקושי לחמש עשרה, נכון הנאשם להת- חכה בדרך מדעית עם כל הסילולוגים של ועד הלשון ולהוכיח להם, כי השם קולנוע בטעות יסודו, והקהל חייב לק- רוא לאולם זה "בית-הבד", והראייה לכך - התנייך.

את נאומו המדעי מנסה התובע להפסיק באמצעות החוק. הוא טוען בפ- ני השופט, כי עובדות מדעיות אלו, בין אם הן נכונות ובין שאינן נכונות - אין להן קשר עם האשמה: ספסרות מושעת בכרטיסי קולנוע.

אזלת ידו של השופט ניכרת לנוכח גל דברי הנאשם. והנאשם אומר: וכי מה חטאתי. עמלתי כדי להרויח את הפרוטות. חסכתי לאנשים זמן, עמלתי בתור שעות רבות, שילמתי מכספי כדי לקנות את הכרטיסים. באו האנשים ושלמו לי עשרה גרשים יותר. האם זהו ספסרות? זהו שכר עבודה!

התובע מספר על נגע הספסרות בכרטיסי הקולנוע. הוא אומר: בראשית היו אלה מקרים בודדים. אדם שקנה בטעות כרטיס מיותר ניצל את טעותו לרווח מופרז. או לא התערבה המש- טרה אולם ברבות הימים הפך הדבר לשיטה. תחילה היו ספסרים בודדים קונים מספר כרטיסים ומוכרים אותם במחיר כפול. אחר כך התאגדו הספ- סרים אגודה אחת, ונמצא מי שעומד בראש האגודה המפקח על פעולתם. ויש במספק הזה כשרון לקבוע איהו הסרט שאילו ינהר הקהל בהמוניו. ולסרט זה באים ממלאי דברו של ה"ראש", מריקים את הקופה מכרטיסים ומוכרים אותם במחירים מופרזים.

המשטרה יצעה לבעלי בתי הקולנוע להלחם בנגע זה, אך מלחמה זו נכ- שלה. הקופאים עמדו חסרי אונים מול כנופויות הספסרים. הללו גייסו להם אנ- שים רבים, שבעבור פרוטות קנו כר- טיסים בודדים - ומכרום במחיר מופ- רז. ואז החליטה המשטרה להתערב. השוטרים החלו עוצרים את הספסרים בשעת המכירה.

אלא גם נגד שלב זה הצליח אותו "ראש" למצוא עצה. ושיטתו היתה שיטה טקטית בדוקה - הקרבה בין הספסרים היה שעיר לעזאזל קבוע, שהלך עם השוטרים כשנתפס מן-דהוא. וכשהלכו השוטרים - פרחו הספסרות כשל כלפיהם.

והנה תפסה המשטרה את הנאשם וגילתה, כי הוא אחד מראשי המבריחים והמשטרה תובעת להחמיר בדינו.

הנאשם דוחה את האשמה מעיקרה. הוא חוזר על טענתו, כי עצם עבודתו - אין בה משום ספסרות וחטא.

השופט שוקע בעיון בסעיפי החוק לגילוי מידת העונש הראויה לנאשם.

בקרוב יפתח
סלון ליופי ותסרוקות
צבי לינצקי
ברחוב שלמה המלך 80
טלפון 2770
כתבת זמנית: רח' מכבי 9

בכל תור ותור... עשנו ריאודור

אחים ב'רנו נעמ